PERSPEKTIV

Hur Sverige blev mångkulturellt

written by Kristoffer Hugin | 7 februari, 2018

Att Sverige blev mångkulturellt var aldrig ett beslut som utgick från det svenska folket självt. I själva verket var det etniska aktivister som lanserade idén om det mångkulturella Sverige. I synnerhet från judiskt håll men även från estländare, finnar och samer. Innehållet i denna artikel diskuteras mer i detalj i Vita Pillret avsnitt 30.

Vi har läst doktorsavhandlingen i historia *The Multicultural Moment* av Mats Wickström (2015) vid Åbo Akademi samt *Hur Sverige blev en mångkultur* av Meister Eckehart (2007). Den sistnämnda är ett utmärkt komplement till avhandlingen då den går ner mer på detaljnivå än avhandlingen som mer fokuserar på de stora skeendena i Sveriges historia under 1960- och 70-talet. Sverige sticker ut internationellt som det första landet i Europa som institutionaliserat mångkulturalismen och var näst först i världen efter Kanada. Avhandlingen är komparativ och jämför utvecklingen i Sverige med Kanada och Australien där såväl likheter som skillnader kan skönjas.

Fram till mitten av 1960-talet hade svensk invandringspolitik präglats av assimilationsidén; att de arbetskraftsinvandrare som kom till Sverige och valde att stanna kvar förväntades infoga sig i den svenska kulturen för att passa in i det socialdemokratiska folkhemmet. Assimilation var vid den här tiden att betrakta som *inkluderande* och *jämlikt* då alla kunde få samma chanser i livet först när de blivit en del av folkhemmet. Övriga förväntades vara i Sverige temporärt och återvända hem efter att de arbetat ihop tillräckligt med pengar (Wickström, 2015). Notera att under denna period utgjordes invandringen främst av människor från norden (huvudsakligen från Finland som var den största invandringsgruppen) samt Europa. Några större assimilationsproblem existerade inte, även om där fanns en språkbarriär mellan finländarna och svenskarna.

David Schwarz – Den svenska mångkulturens initiativtagare

År 1950 kom David Schwarz (längst till höger i bilden högst upp) till Sverige efter en historia av att såväl suttit i koncentrationsläger som att ha tillbringat tid på sanatorium i Italien i sviterna av tuberkulos. Efter sitt tillfrisknande studerade han vid Stockholms Universitet och kom med tiden att viga sitt liv åt invandrings- och mångkulturfrågan. Främst utmärkte sig Schwarz genom den serie debattartiklar som publicerades i Dagens Nyheter med start år 1964, där han argumenterade för etniska minoriteters rättigheter och hur mångkultur som idé ansågs vara progressivt, internationalistiskt och, framförallt, moraliskt rätt väg för Sverige. Wickström (2015) analyserade i sin avhandling språkbruket för att utröna hur mångkulturalismen framställdes i debattartiklarna som lanserades de kommande åren, och fastslog att den beskrevs med positivt laddade termer, medan assimilationspolitiken beskrevs i mer negativa termer – en metapolitisk taktik som är välanvänd av vänstern i

allmänhet. Detta var en medveten strategi i syfte att få mångkulturen att framstå som det självklart moraliska alternativet för Sveriges framtida invandringspolitik.

Inte endast judar med David Schwarz i spetsen deltog i tidningsdebatterna utan även företrädare för estniska och finska invandrare, med mindre inslag från samiska representanter, talade för mångkulturens fördel. Utmärkande för dessa debatter var att debattörerna i stor utsträckning talade om mångkultur som den generella vägen framåt snarare än för sina egna etniska gruppers respektive intressen. Detta kan ha varit en medveten taktik för att dölja att det främst var sina egna intressen man försökte få igenom, något som Kevin MacDonald (2004) menar i synnerhet varit utmärkande för judar i de samhällen de levt och verkat inom. Genom att göra gemensam sak med andra etniska minoriteter så döljs detta faktum ytterligare och de kunde därmed undgå att kritiseras för att argumentera i egen sak.

Sverige på 1950-talet före mångkulturens införande.

Politik blir vetenskap och vetenskap blir politik

Wickström (2015) beskriver att de idéer om mångkulturalismen som lanserades genom tidningsartiklarna från etniska aktivister plockades upp av akademiker inom samhällsvetenskaperna och "gjordes till vetenskap". Inte långt därefter användes denna vetenskap som politiska argument för att mångkultur var den enda rationella vägen framåt för Sverige. Detta var en revolutionär förändring jämfört med den befintliga assimilationspolitiken som angav att Sverige skulle ha en homogen kultur som invandrare förväntades anpassa sig till – nu föreslogs etniska minoriteter i stället få utöva sina respektive kulturer utan krav på anpassning. De judiska och estniska grupperna krävde även att få egna skolor finansierade av staten, något som den svenska staten till en början nekade men som senare utmynnade i en kompromiss då hemspråksundervisning för minoriteter röstades igenom. Ett beslut som gäller än idag.

Intressant i sammanhanget är att LO inledningsvis var motståndare till att göra Sverige mångkulturellt då man ansåg att detta skulle leda till sänkta löner och att man såg som sin uppgift att tillvarata sina medlemmars intressen. Ändå lyckades David Schwarz att få en debattartikel publicerad via LO till mångkulturens fördel, trots att man i efterhand inte kunnat hitta några tecken på varför organisationen ansåg att detta var en bra idé (Eckehart, 2007). Däremot var Högerpartiet, dåtidens Moderaterna, för idén – troligen på grund av att man ansåg att billig arbetskraft i större utsträckning skulle kunna komma till Sverige.

Invandrarutredningen

Tack vare tidningsdebatterna, påtryckningar från minoritetsgrupperna samt LOs ställningstagande, så tillsattes Invandrarutredningen år 1968, vilken syftade till att utreda minoriteternas ställning i det svenska samhället. I utredningen lyfte man fram vikten av de tidningsdebatter som initierades av Schwarz, vilket gör att man kan dra slutsatsen att utan hans engagemang så hade utredningen antagligen aldrig kommit till stånd.

I Invandrarutredningen föreslogs att Sveriges assimilationspolitik skulle överges och att nationen skulle bli mångkulturell, samt att minoriteters identiteter skulle fritt få utvecklas och att de med hjälp av samhällets ekonomiska stöd skulle få starta sina egna kulturella verksamheter; detta utan hänsyn till om det gick emot eller inskränkte det svenska folkets etniska intressen.

Det mångkulturella ögonblicket

År 1975, endast 11 år efter första debattartikeln i DN, kom regeringsproposition 1975:26 som enhälligt röstades igenom av riksdagen. Detta är vad Wickström (2015) kallar *det mångkulturella ögonblicket* – det politiska beslut som tog Sverige i en helt ny riktning. Sverige var nu officiellt ett mångkulturellt land och skulle aldrig bli sig likt

igen.

Sammanfattning

Efter att ha läst både The Multicultural Moment och Hur Sverige blev en mångkultur så framträder en röd tråd som den förstnämnda avhandlingen inte riktigt identifierar, nämligen hur minoriteter agerar för att gynna sina egna etniska intressen. Eckehart (2007) citerar Salter (2003) från en artikel som vi redan gått igenom här på altnorden.se:

"Det ligger i alla etniciteters intresse att aktivt stödja etniska stater när de är i majoritet, men motverka dem när de är i minoritet och avlägset besläktade med den etniska majoriteten."

Detta är ett helt naturligt agerande eftersom alla etniska grupper har en unik identitet gentemot andra grupper, och ju större genetisk distans en etnisk minoritet har gentemot majoritetsgruppen, desto lägre sannolikhet för att denna kan/vill assimileras. I stället organiserar man sig och försöker få igenom fördelar på majoritetsgruppens bekostnad – i detta fallet svenskarnas. Gruppen med finska invandrare, som var den överlägset största, motsatte sig exempelvis förslaget att få minoritetsstatus i Sverige och var löst organiserade. Dessa assimilerades i stället lätt in i den svenska befolkningen medan den judiska gruppen lobbade intensivt för att få minoritetsstatus, göra Sverige mångkulturellt samt få sina egna konfessionella verksamheter (judiska skolor med mera) finansierade av den svenska staten. Att Schwarz hade en stark judisk identitet snarare än en svensk dito kan bevisas av hans omfattande engagemang för den judiska gruppen i Sverige under hans livstid (Eckehart, 2007).

Det mångkulturella Sverige idag, ett resultat av Schwarz och mångkulturens införande år 1975.

Även om intentionerna för Sveriges förvandling spelade i ett annat sammanhang då vi i princip inte hade någon utomeuropeisk invandring, så har beslutet från 1975 haft en enorm påverkan på landet. Idag är invandringen från våra nordiska grannländer mycket låg och en absolut majoritet av dem som söker asyl och får PUT kommer från tredje världen. Vad detta har lett till vet vi redan – ökad kriminalitet, sämre välfärd, sämre studieresultat, exotiska sjukdomar, *white flight*, islamiska terrordåd samt mer konflikter. Nu är frågan, vilken väg vi vill att Sverige skall ta de kommande åren, och ska det svenska folket bevaka sina egna etniska intressen eller fortsätta skänka bort både sina skattepengar och sitt territorium. Ska man hårddra det hela så hade Rakhmat Akilov aldrig satt sin fot i Sverige och kört ihjäl folk på Drottninggatan i Stockholm om det inte vore för såväl David Schwarz som för våra dåvarande politiker som beslutade att Sverige skulle bli mångkulturellt.

Denna artikels innehåll diskuteras utförligt i Vita Pillret avsnitt 30. En artikel om avhandlingen och en intervju med Mats Wickström kan hittas här.

Referenser

Eckehart, M. (2007). *Hur Sverige blev en mångkultur*. Logik Förlag.

MacDonald, K. (2004). *Understanding Jewish influence: Background traits for Jewish activism*. Washington Summit Publishers.

Salter, F. (2002). *Estimating Ethnic Genetic Interests: Is It Adaptive to Resist Replacement Migration?* Hämtad från: https://www.researchgate.net/publication/226640839_Estimating_Ethnic_Genetic_Interests_Is_It_Adaptive_to_Resist_Replacement_Migration

Wickström, M. (2015). *The multicultural moment : the history of the idea and politics of multiculturalism in Sweden in comparative, transnational and biographical context, 1964–1975*. Åbo Akademi University. Hämtad från: http://www.doria.fi/bitstream/handle/10024/103098/wickstrom_mats.pdf?sequence=2&isAllowed=y

KRISTOFFER HUGIN

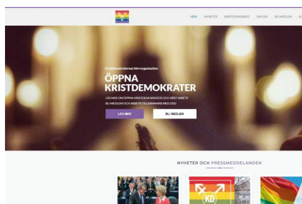
Har en Fil. kand. i psykologi. Jag går dit de vetenskapliga bevisen tar mig. Skriver främst om beteendegenetik, intelligens, personlighet, kultur och samhälle.

previous post
Radio 266B Afsnit 39 – Trojansk Socialdemokrat

next post
Vita Pillret – Avsnitt 31 – Gyllene tider för populärkulturen [Gäster The Golden One & Anton Stigermark]

RELATED ARTICLES

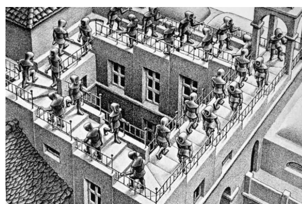
Konservatismen har blivit liberalismens vakthund

5 december, 2019

#skampatrullen och hederskulturen

28 november, 2019

Liberalismens paradox och dess förödande konsekvenser

4 juni, 2019

